

Ústavný súd Slovenskej republiky v Košiciach na neverejnom zasadnutí senátu 19. septembra 1995 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] a spol., bytom [REDAKOVANÉ] vo veci porušenia jeho vlastníckeho práva rozhodnutím Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 72/150/1995 z 20. marca 1995 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] a spol. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len "ústavný súd") dostal 26. júna 1995 podanie [REDAKOVANÉ] a spol. označené ako "Sťažnosť proti rozhodnutiu Ministerstva financií Slovenskej republiky ze dne 20. 3. 1995 číslo: 72/150/1995 (vyřizoval JUDr. Halaj) ve věci finanční náhrady podle zákona č. 87/1991 o mimosoudních rehabilitacích za nemovitosti zapsané ve vložce číslo [REDAKOVANÉ] kat. území [REDAKOVANÉ], parc. č. [REDAKOVANÉ] (dům [REDAKOVANÉ] okres pop. č. [REDAKOVANÉ] s parcelou stavební o výměře 84 m²)" s pripojenými prílohami.

Z obsahleho podania, ako i z jeho príloh, vyplynulo, že sťažovateľ sa už po dlhé obdobie usiloval o získanie finančnej náhrady za zbúraný rodinný dom po svojich rodičoch na bývalej [REDAKOVANÉ] v [REDAKOVANÉ] na [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], ku ktorému získal spoluvlastnícke právo z titulu dedenia po zomrelom otcovi [REDAKOVANÉ].

Po nadobudnutí účinnosti zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách bol jeho nárok na poskytnutie finančnej náhrady za zbúraný dom Obvodným úradom Bratislava I. posúdený podľa 13 tohto zákona. Ministerstvo financií Slovenskej republiky (ďalej len "ministerstvo") preto ďalej postupovalo podľa 4 ods. 1 písm. c), 5 a 8 zákona Slovenskej národnej rady č. 319/1991 Zb. o zmiernení niektorých majetkových a iných krívd a o pôsobnosti orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v oblasti mimosúdnych rehabilitácií v znení neskorších predpisov.

Po doplnení a doložení zákonom predpísaných písomných podkladov (5 ods. 4 a 5 zákona Slovenskej národnej rady č. 319/1991 Zb.) sťažovateľ dostal vyrozumie Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 72/150/1995 z 20. marca 1995, v ktorom sa o. i. uvádza, že "vo Vašom prípade predloženými dokladmi nie je preukázané, že u uvedenej nehnuteľnosti došlo k jej odňatiu štátom (prechod vlastníctva na štát), a teda nie je splnený základný predpoklad na uplatnenie reštitučného nároku podľa zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách. Za škodu spôsobenú zbúraním domu ste mali požadovať náhradu podľa ustanovení Občianskeho zákonníka (po jeho zbúraní). Pokiaľ ide o pozemok, na ktorom bol dom postavený podľa predloženej identifikácie parciel a výpisov z katastra nehnuteľností, jeho užívateľmi sú hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava mestská časť Staré mesto a Mestská správa komunikácií, u ktorých je možné domáhať sa jeho majetkoprávneho vysporiadania. S ohľadom na uvedené Vám oznamujeme, že Vašej žiadosti o finančnú náhradu nie je možné vyhovieť, nakoľko nie sú splnené zákonom stanovené podmienky na jej priznanie".

Uvedené stanovisko ministerstva označil sťažovateľ ako rozhodnutie ústredného orgánu štátnej správy a v petite svojej žiadosti doručenej ústavnému súdu uvádza, že "proto podáváme Ústavnímu soudu tuto stížnost a prosíme, aby rozhodnutí Ministerstva financí tímto napadené bylo zrušeno, věc ministerstvem znovu projednána a nám finanční náhrada poskytnuta".

Ústavný súd je podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len "ústava") oprávnený konať o ústavných sťažnostiach proti právoplatným rozhodnutiam ústredných orgánov štátnej správy, miestnych orgánov štátnej správy a orgánov územnej samosprávy, ktorými boli porušené základné práva a slobody občanov, ak o ochrane týchto práv nerozhoduje iný súd. Podrobnejšie podmienky konania o ústavnej sťažnosti upravuje zákon Národnej rady Slovenskej republiky

č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v ustanoveniach svojich 49 až 58. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti [REDAKOVANÉ] preskúmal splnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa uvedených ustanovení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z.

Ústavný súd sa predovšetkým zaoberal otázkou, či stanovisko ministerstva č. 72/150/1995 z 20. marca 1995, ktorým nevyhovelo nároku sťažovateľa na poskytnutie finančnej náhrady za zbúraný dom, možno považovať za právoplatné rozhodnutie ústredného orgánu štátnej správy, ktoré je ústavný súd oprávnený preskúmať v konaní o ústavných sťažnostiach. Podľa 4 ods. 1 zákona SNR č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy v znení neskorších predpisov Ministerstvo financií Slovenskej republiky je ústredným orgánom štátnej správy Slovenskej republiky pre oblasť financií, colníctva a cien.

Ministerstvo podľa 13 zákona č. 87/1991 Zb. v spojitosti s ustanovením 4 ods. 1 písm. c) zákona Slovenskej národnej rady č. 319/1991 Zb. je príslušné na vyplatenie finančnej náhrady v tých prípadoch, ktoré 13 citovaného zákona o mimosúdnych rehabilitáciách upravuje. Postup pri posudzovaní žiadostí na poskytnutie finančnej náhrady a samotné poskytovanie týchto náhrad upravuje 5 a 8 zákona Slovenskej národnej rady č. 319/1991 Zb. Pokiaľ ide o právny režim konania o žiadostiach na poskytnutie finančnej náhrady na ministerstve, podľa 5 ods. 6 zákona Slovenskej národnej rady č. 319/1991 Zb. sa na konanie uvedené v odsekoch 1 až 5 nevzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní. Citovaný zákon neodkazuje ani na žiadne iné právne predpisy, upravujúce osobitný spôsob konania o spomínaných žiadostiach, podľa ktorých by bolo možné stanovisko ministerstva považovať za právoplatné rozhodnutie ústredného orgánu štátnej správy, ktorým je ústavný súd oprávnený sa zaoberať v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatoval, že stanovisko Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 72/150/1995 z 20. marca 1995, ktorým nebolo vyhovené nároku [REDAKOVANÉ] a spol. na poskytnutie finančnej úhrady podľa 13 zákona Slovenskej národnej rady č. 87/1991 Zb., nemožno považovať za

právoplatné rozhodnutie ústredného orgánu štátnej správy, ktorým je ústavný súd oprávnený zaoberať sa v konaní o ústavnej sťažnosti.

Zákon Slovenskej národnej rady č. 492/1992 Zb., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Slovenskej národnej rady č. 319/1991 Zb., bod 22., doplnil 8 zákona č. 319/1991 Zb. o nový odsek 3, v ktorom sa negatívny výsledok konania pred Ministerstvom financií Slovenskej republiky o poskytnutie finančnej náhrady v zmysle 13 zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách v znení neskorších predpisov označuje ako "zamietavé stanovisko orgánu oprávneného uspokojiť nárok oprávnenej osoby".

Z uvedených dôvodov sťažovateľ preto neoznačil, ani nemohol označiť vo svojom podaní doručenom ústavnému súdu, taký druh právoplatného rozhodnutia ústredného orgánu štátnej správy, o ktorom by ústavný súd mohol rozhodovať v konaní o ústavnej sťažnosti. Preto bola jeho ústavná sťažnosť podľa 54 ods. 1 v spojení s 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. odmietnutá ako zjavne neopodstatnená pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Nad rámec odôvodnenia tohto rozhodnutia ústavný súd uvádza, že zákon Slovenskej národnej rady č. 492/1992 Zb., ktorý doplnil 8 zákona Slovenskej národnej rady č. 319/1991 Zb. o nový odsek 3, však poskytuje žiadateľovi, ktorého nárok na finančnú úhradu nebol uspokojený, súdnu ochranu konaním pred všeobecnými súdmi, pretože, ak príslušný ústredný orgán neuspokojí nárok oprávnenej osoby, môže sa oprávnená osoba domáhať jeho priznania na súde v lehote jedného roka od doručenia zamietavého stanoviska orgánu oprávneného uspokojiť nárok oprávnenej osoby, pokiaľ osobitný predpis nestanovuje inak.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať
opravný prostriedok.

V Košiciach 19. septembra 1995

Za správnosť vyhotovenia: JUDr. Viera M r á z o v á

 predsedníčka senátu